

Scînteia Tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2489

4 PAGINI — 20 BANI

Joi 9 mai 1957

Citiți în pag. IV-a

Continuarea raportului prezentat de N. S. HRUȘCIOV la cea de a 7-a sesiune a Sovietului Suprem al U.R.S.S.

ZIUA INDEPENDENȚEI DE STAT ȘI A VICTORIEI

Adunarea solemnă din Capitală

Miercuri după amiază a avut loc la Teatrul C.G.S. din Capitală adunarea solemnă consacrată aniversării a 80 de ani de la proclamarea independenței de stat a României și 12 ani de la victoria asupra fascismului german.

În prezidiul adunării au luat loc tovarășii: Chivu Stoica, general de armată Emil Bodnaruș, general colonel Leontin Sălăjan, acad. prof. dr. C. I. Parhon, Fl. Danăchescu, Pavel Ștefan, general de armată în rezervă C. Vasiliu Rașcanu, general de armată în rezervă Vasile Atanasiu, general colonel Iacob Teclu, Gh. Matie, general locotenent Gh. Pintilie, general maior Ion Gheorghe, acad. prof. P. Constantinescu-Iași, acad. prof. I. S. Gheorghiu, acad. prof. Iorgu Jordan, sculptorul Ion Jalea, membru corespunzător al Academiei R.P.R., Elena Lascu-Iordăchescu, Elena Livezeanu, Nicolae Vladăscu, Geta Georgescu, țesătoare frunțasă la „Țesătoria Reunite” și Tudor Opran, strungar frunțasă la Depoul C.F.R. Triaj.

La adunarea solemnă au luat parte tovarășii: Gheorghe Gheorghiu-Dej, Gheorghe Apostol, Petre Borilă, Iosif Chișinevschi, Miron Constantinescu, general locotenent Alexandru Draghici, Alexandru Moșchioroș, Dumitru Colița, Leonie Răduț, Dumitru Volteț, J. Fazekas, Vladimir Gheorghiu, Al. Birădeanu, membri ai C.C. al P.M.R. și membri ai guvernului, conducători ai instituțiilor centrale și ai organizațiilor obștești, generali și ofițeri superiori ai forțelor noastre armate, academicieni, oameni de știință și artiști, veterani ai războiului de la 1877 și participanți la războiul antihitlerist, reprezentanți ai presei.

La adunarea solemnă au luat parte tovarășii: Gheorghe Gheorghiu-Dej, Gheorghe Apostol, Petre Borilă, Iosif Chișinevschi, Miron Constantinescu, general locotenent Alexandru Draghici, Alexandru Moșchioroș, Dumitru Colița, Leonie Răduț, Dumitru Volteț, J. Fazekas, Vladimir Gheorghiu, Al. Birădeanu, membri ai C.C. al P.M.R. și membri ai guvernului, conducători ai instituțiilor centrale și ai organizațiilor obștești, generali și ofițeri superiori ai forțelor noastre armate, academicieni, oameni de știință și artiști, veterani ai războiului de la 1877 și participanți la războiul antihitlerist, reprezentanți ai presei.

Au asistat seji ai misiunilor diplomatice și alți membri ai corpului diplomatic.

Au fost înfonate imnurile de stat ale R.P.R. și Uniunii Sovietice.

Adunarea solemnă a fost deschisă de tov. Pavel Ștefan, președintele Statului Popular al regiunii București.

Despre aniversarea a 80 de ani de la proclamarea independenței de stat a României și 12 ani de la victoria asupra fascismului german a vorbit general colonel Iacob Teclu, adjunct al ministrului Forțelor Armate ale R.P.R., care a spus printre altele:

Poporul nostru nu va uita niciodată că independența curentă în 1877 se dovedește ajutorului frățesc al marelui popor rus, singelul vărsat în comun de ostașii români și ruși.

În focul glorioaselor bătălii din 1877 împotriva asupritorilor turci, s-a întărit pretenția ruso-română bulgară. Tradițiile luptei de acum 80 de ani contribuie la cimentarea prieteniei noastre comune de azi...

Dar independența de stat curentă în 1877 n-a fost însoțită de

La Monumentul Eroilor Sovietici

Cu prilejul celei de-a 12-a aniversări a eliberării Germaniei, general maior Petre Dumitrescu din partea Ministerului Forțelor Armate ale R.P.R. și alții.

Au asistat V. F. Nikolae, înșărcinat cu afaceri ad-interim, general maior I. P. Juravlev, atașat militar naval și al aerului al Uniunii Sovietice la București, și alți membri ai Ambasadei U.R.S.S.

TELEGRAME

Tovarășului Antonin Zapotocky

Președintele Republicii Cehoslovace

Tovarășului Viliam Siroky

Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Cehoslovace

Tovarășului Antonin Novotny

Prim secretar al Partidului Comunist Cehoslovac

Cu prilejul sărbătorii naționale a Republicii Cehoslovace va rugăm să primiți din partea Prezidiului Marii Adunări Naționale, a Guvernului R.P.R. și Partidului Muncitoresc Român, un salut frățesc și felicitările cele mai cordiale.

Poporul român se bucură din toată inima de marile realizări obținute de popoarele Cehoslovaciei prietene pe drumul construirii patriei lor socialiste, al progresului ei economic, politic și cultural.

Succesele poporului cehoslovac contribuie la întărirea întregului lagăr al țărilor socialiste, care, în frunte cu Uniunea Sovietică, luptă cu hotărâre pentru menținerea păcii în lume, pentru independența și libertatea popoarelor.

Vă urăm călduros, stimați tovarăși, să obțineți și de aici înainte, tot mai multe succese, pentru binele poporului cehoslovac, pentru întărirea forțelor păcii și socialismului în lume.

Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale a R.P.R. DR. PETRU GROZA

Președintele Consiliului de Miniștri al R.P.R. CHIVU STOICA

Prim secretar al C. omitetului Central al Partidului Muncitoresc Român GH. GHEORGHE ION-DEJ

Către Ministrul Apărării al U.R.S.S. Mareșal al Uniunii Sovietice —

G. K. Jukov

Cu ocazia Zilei Victoriei asupra fascismului german, vă transmit în numele militarilor Forțelor Armate ale Republicii Populare Române și al meu personal, un călduros salut și sincere felicitări.

Lupta dădă de Armata Română alături de Armata Sovietică împotriva dușmanului comun, fascismului german, a cimentat pentru totdeauna prietenia și frăția de arme romino-sovietică spre binele popoarelor noastre.

Urez militarilor Forțelor Armate ale U.R.S.S. noi și însemnate succese în pregătirea de luptă și politică.

Ministrul Forțelor Armate ale R.P.R. GENERAL COLONEL LEONTIN SALAJAN

EXPERIMENTAREA sistemului de salarizare îmbunătățit la Reșița

De la începutul lunii aprilie, în secția Laminare a Combinatului Metalurgic din Reșița se aplică cu titlu experimental sistemul de salarizare îmbunătățit. Noul salariu tarifar în acest sector siderurgic este sporit considerabil față de salariul tarifar de până acum. De pildă tov. S. Ironic Budriș, prim laminarist la linia fină, la 204 ore efectuate lunar, după salariul tarifar de până acum primea 725 lei, iar după cel îmbunătățit va primi 1.078 lei.

Normele au fost și ele îmbunătățite, în așa fel încât să corespundă gradului de utilitate tehnică a secției și necesităților industriale. Acum, la realizarea planului de producție în proporție de 100 la sută secția poate să aibă o depășire de normă ce variază între 5-10 la sută. Depășirile de normă ce întrec planul de producție sînt plătite cu primă progresivă.

Foarte avantajos — alt pentru muncitorii cîi și pentru întreprindere — a fost și sistemul de primiere.

În urma consultării muncitorilor, tehnicienilor, inginerilor și funcționarilor — consultări care s-au dovedit a fi deosebit de prețioase datorită nenumăratelor propuneri făcute pentru îmbunătățirea procesului de producție — s-a întocmit un plan care cuprinde 48 de măsuri tehnico-organizatorice.

S-au acceptat numeroase propuneri interesante ale tineretului.

De pildă, inginerul utemist Constantin Savu, șeful sectorului „linia fină, a tineretului”, a propus un studiu pentru conducerea automată a țagelilor pe o importantă porțiune a laminorului. Studiul s-a făcut și urmează să se pună în aplicare.

Aplicarea experimentală a sistemului de salarizare îmbunătățit la secția laminare a Combinatului Metalurgic Reșița este primită de tineri cu succese în moduri.

Pentru cunoașterea temeinică a experimentării sistemului de salarizare îmbunătățit se desfășoară și o intensă muncă politică. La gazeta de perete au apărut articole explicative. Se poartă discuții individuale. Organizația U.T.M. este activă: tînarul inginer Traian Zimbrean, șef adjunct al secției laminare sau Orosz Tiberiu, secretarul organizației de secție U.T.M., pot fi văzuți des în mijlocul tinerilor, arătîndu-le în ce constă îmbunătățirea salarizării și care sînt sarcinile lor acum.

C. BUCUR
correspondentul „Scînteii tineretului” pentru regiunea Timișoara

La fîntînă

Dacă te urci în turle vezi totul, vezi cîmpul întins pînă departe, numai cîmp, sale, păduri și unde deva în fund, ca un fir argintiu, Dunărea, vezi și cum a fost așezat satul Oancea de la început și cum a rămas el, la fel de ordonat ca în bucata de pînză de mîlașe pe care o fosi zugrăvit acum 71 de ani, de ca o mîmăiță, gă, lădiță cu sfoară în lung și în curmezis, Casele sînt plătiale pe după salcimi. Numai cumpenele de fîntînă și antenele de radio străpung stratul verde al copacilor. Dacă te urci în turle și stai în răcoarea vîntului, spre seară, de acolo, de deasupra Bărgăranului, ai urea să strigi și să le vorbești oamenilor despre cîi de frumose sînt locurile pe care le calcă, despre cîi de mare e pămîntul pe care-l ară, în seamănd și-i culeg roadele, despre satul lor care, ca toate satele, este cel mai frumos sat din lume.

Un punct pe hartă: OANCEA

Dar priveliștea aceasta este de oarecîr acorduri grave de simfonie, sau a unei epopei. Să începem cu povestea acestui turle care te ține acolo sus deasupra Bărgăranului într-o seară aurie de primăvară. Acum 71 de ani cîmpul acesta era la fel de frumos și întins. Dar era numai cîmp. Nu apăruse nici casa lui moș Postolache. Cînd însă casa-le se alinau aia lingă aia, de-a lungul uliței drepte și egale, așa cum au fosi ele desenate în planul dat de Ministerul Agriculturii, Comerțului, Industrii și Domeniilor la 28 mai 1877, pe o bucată albă de mîlașe, oamenii au căutat un izvor, un pîrîiș și pentru cîi n-au găsit decît apa Buzăului, la mare denaltare, s-au gândit să sape o fîntînă din care să scoată apă rece. Au săpat-o. Din seci, peate din sute de fîntînă sădate mai terziu gălețile n-au scos însă decît sărătură, pe care n-o puteai ține pe limbă. Plecau dimineața la cîmp, chinuții de sece, și-și apuca în plin Bărgăran soarele. Apa sărătat din ulcioare se înfîșieră și fiecare înghețură cerea alte sapte. Copiii învâtau la școală un cîntec zgolbiu despre natura patriei:

„Unde printre riști line
Curg izvoare cristaline...
Cîntau cu ochii hobași pe fe-reastră, cu cerul gurii uscat de sece și sorbind imaginari izvoarele cristaline pe care ei nu le văzuseră niciodată. Veneau și zile grele de seceță, cînd oamenii le venea să rîdicie pămîntul

Astă-toamnă, președintele Gheorghe Ion Ion a umbilat pe la Brăila, pe la București și prin alte părți, a obținut să fie trimiși un inginer, niște mîștri și niște șondari, s-a adus un motor compresor, un granic, tuburi și șelchieri. Atunci a fost înălțată turta asta de foraj.

De la începutul lui februarie, sapa a început să sfredească și să caute apă 50 de metri — 75 — 100... La 124 de metri, sapa a scăpat ca într-un got și s-a oprit din nou într-un strat solid, abia după 66 de metri. Un întreg fluviu subteran se scurgea lenes la 124 de metri sub pămînt, purtîndu-și apa rece și limpede chiar sub picioarele celor care, timp de 71 de ani, s-au înșuruit noaptea de noapte la o fîntînă sălcie. Și cînd de pe țevă metalică a fîntînii cu forță, ca un geizer, primul jet limpede și rece satul tot și-a lăsat uneltele pe cîmp, oalele pe vătră.

Șavoulet cristalin a fost încour-jurat de multimea tăcută. Ca în fața unei minuni supranaturale, o clipă oamenii au prîit apa cu elavie și n-au îndrăznit să a-ndușit și a lovit cu palmele suvoilor. Cineva, care găduse o căldare, a umplut-o și-a dat-o o-amenilor. Căldărea a trecut din mîină în mîină și capetele tuturor au atîns și au sorbit apa cum o-amenilor le venea să rîdicie pămîntul

MIHAI CARANFIL

(Continuare în pag. 3-a)

Itinerar cehoslovac în... București

Doză ore am colindat Cehoslovacia. Și fără să mă laud, dar am reușit să-mi creez o imagine pe care o consider suficient de corectă și de bacterii. Sînteti curioși să știți la ce folosesc fibrele de sticlă în industria cehoslovacă? Vă re-lătam ce am aflat din prospecte: fibrele de sticlă se folosesc ca izolant termic, acustic și electric, ca material de umplere în combinație cu materiale plastice etc.

Aviz gospodinelor
Capitolul acesta este dedicat mai ales gospodinelor. Grație Sofiei Boskova, un ghid amabil și competent, am cunoscut cîteva mașini ce fac viața gospodinelor mai ușoară și le scutește de multe din neplăcerile cotidiene ale bucătăriei. Am văzut o mașină-robot, ca toacă carne, bate frișcă, stoarcă roșii, frîmîntă aluatul și execută o mulțime de alte operațiuni. Alături, o mașină de curățat cartofi, un aparat de fabricat cor-

La expoziție: O limuzină „Skoda”

să trecem în salonul de mode. Aceasta echivalăză cu trecerea de la parter la balcon. Facem cunoștință cu produsele industriei textile cehoslovace, cu confecțiunile hărăbtești și de damă, cu încălțămîntele plină de gust, cu bijuteriile-opere a meșterilor din Jablonec nad Nisou. Amîntune nu dăm. Doar se știe că vor avea loc recitale ale model cehoslovace și nu vrem să că răpim elementul surpriză. Deci, la capitolul acesta punem punct.

Mai ales pentru bărbați ..
Ați ghicit! E vorba de renumitele motocicletele Jawa-C.Z. pe care Cehoslovacia le exportă în 120 de țări de pe toate continentele. Bucureștenii sînt primii care vād noile motocicletele 175 și 250 cm.c, destinate mai ales competițiilor sportive. Lingă ele, ing. Ludmila Smelova, o blondă și simpatică reprezentantă a întreprinderii „Molotov”, ne prezintă motocicletele „Pionier” de 50 ml. Vedem unul din noile modele experimentale de scutere. Cîntărește 117 kg. și — spre deosebire de scuterele ușoare produse în alte țări — este destinat curselor pe drumurile mai greu practicabile.

Ne oprim puțin lingă echipamentul sportiv, apoi lingă instru-

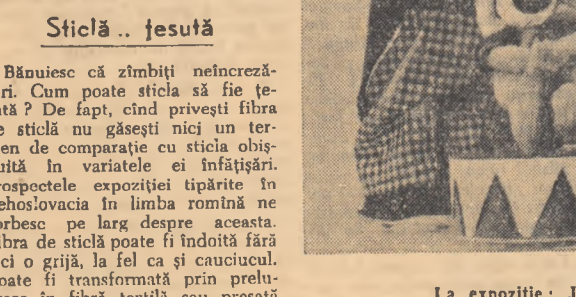
mentele muzicale. Privim îndelung a monumentala orgă și pianele. Cehoslovacia are o bogată tradiție în fabricarea instrumentelor muzicale. Încă în 1864, Anton Petrof a început fabricarea pianelor ceho.

O vitrină ne reține puțin atenția: bîra Pilsen, al cărei gust plăcut vi-l garantez. Dar lată și o sticlă pușcă obșnuită. Conține patru sorturi de licheur. Veți fi desigur mirați: au fost oare amestecate? Nicidcum. Sticla — de dimensiuni aproape obșnuite — are patru compartimente care asigură cumpărătorului consumul după preferință al celor patru feluri de licheur.

Înainte de a încheia
trebuie să vă spunem că am mai văzut multe alte lucruri: de la păpuși pînă la limuzina „Skoda”. Nu le enumerăm pentru că Bucureștenii le vor putea vedea cu proprii lor ochi, iar ceilalți cu ajutorul fotoreporterilor.

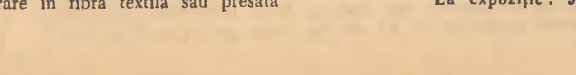
După două ore am terminat călătoria prin Cehoslovacia. Am cunoscut economia cehoslovacă în ajutor sărbătorii eliberării țării prietene de sub jugul fascist. O coincidență fericită ce lărgeste semnificațiile Expoziției industriale cehoslovace.

E. OBREA

La expoziție: Jucării pline de gust.

Sticlă... țesută
Bănuiesc că zîmbiți nelăcrezători. Cum poate sticla să fie țesută? De fapt, cînd priviști fibra de sticlă nu găsești nici un termen de comparație cu sticla obișnuită în variatele ei înfățișări. Prospectele expoziției tipărite în Cehoslovacia în limba română ne vorbesc pe larg despre aceasta. Fibra de sticlă poate fi îndoită fără nici o griji, la fel ca și cauciucul. Poate fi transformată prin prelucrare în fibră textilă sau presată

La expoziție: Jucării pline de gust.

9 MAI

General maior C. Bodea

Anul acesta, la 9 mai 1957, se împlinesc 80 de ani de la proclamarea independenței de stat a României. Tot în aceeași zi, se împlinesc 12 ani de la capitularea necondiționată a Germaniei fasciste în cel de al doilea război mondial.

Proape patru veacuri poporul român a suferit jugul stăpînirii turcești. Cotropind popoarele din peninsula balcanică, imperiul otoman le-a impus condiții de viață neasemuit de grele.

Moldova și Muntenia au căzut sub jugul otoman la începutul veacului al XV-lea. Pînă la lichidarea acestuia, prin războiul de neatinare din 1877-1878, poporul român a înscris în istoria sa pagini de glorie militară în lupta împotriva turcilor.

Toate aceste lovituri n-au reușit să aducă independența țării romine, deși ele au măcinat sistemul imperiului militar-feudal otoman, putred. Neatinarea a fost obținută în cadrul războiului ruso-romino-turc din 1877-78. În urma victoriilor zdrobitoare ale armatelor ruse și române. Și la Grivița, și la Plevena, peste tot, dorobanții romini, în frunte cu Ștefan Furtună, caporal Mușat și alții, au luptat eroic pentru libertatea țării, deși erau desușii, fără înarmați și slab echipați de război.

Dar fără scăpătă de sub turci a intrat pe mîna altor exploata-tori, mai hărăbriți, mai lacomi, însă mai abili. Aceștia exploata-torii moderni erau capitaliștii americani, englezi, francezi, germani care întîndu-se de sprijinul nelimitat al burgheziei și moșierimii romine, în frunte cu regele, au redus la zero independența țării noastre, făcînd din ea o jucărie la discreția frustrurilor și mon-poliurilor străine, iar din libertatea poporului — libertatea de a muri sărac în țară bogată. A-cestii exploata-tori au dat luptă-torii din 1877 gloante în loc de pline, în loc de pămînt. Ei au schingiuț în termițe și lagăre ale morții pe cei mai buni fiți ai clasei muncitoare, culminînd prin acțiunile de cumpănită teroare din anul 1933 și următorii. Aceiași exploata-tori au pregătît și au tîrîrit România în războiul antivoluc-tar, făcînd din țara noastră o u-neală în slujba fascismului ger-man, care urmărea subjugarea prin forță a popoarelor și domi-nația mondială.

În aceiași timp, leșrea victo-rioză din cel mai mare război mondial a primul stat socialist din lume, înfrîngerea unui cotropitor alți de imperialism, a exercitat o influență hotărîtoare asupra creșterii avîntului revolu-ționar al popoarelor care luptă pentru libertate și independen-ța națională. Fața lumii s-a schim-bat considerabil în anii de după victoria de la 9 mai. Dacă par-ticiparea S.U.A., Angliei Franței și altor țări occidentale la războiul antihitlerist a fost o dovadă de înțelepciune din partea guverne-rilor țării respective și o expresie înaltă a modului în care pot colabora țări diferite ca oriundire socială, politica de după război a guvernelor acestor state în-celează de a mai fi realităț.

Vigoarea eforturilor țărilor so-cialiste în lupta pentru pace, pentru realizarea unor acorduri satisfăcătoare în domeniul de-zarmării, departe de a fi o expresie a slăbiciunii, este o dovadă a ma-rii răspunderi cu care guvernele țării socialiste privesc problema păcii și a războiului. Nu pot fi calificat deci lipsiți de răspun-dere cei care subapreciînd țără-te-mei posibilitățile țărilor socia-liste în domeniul armamentului atomic, desfășoară o propagandă pentru un război atomic.

Profund iubitoare de pace, po-poarele lagărului socialist știu că marea lor forță stă în un-tatea lor indestructibilă, în traducerea în viață a principiilor interna-tionalismului proletar. Nici o uneltire imperialistă nu va reuși să separe țările socialiste, gata să acționeze, unul pentru toți — toți pentru unul! De străji în-teresele țărilor socialiste și păcii în lume stau forțele armate ale U.R.S.S. și țărilor de democra-ție populară, cretinclouase prin-cipiului internaționalismului pro-letar. Bine instruite și înzestrate cu armamentul cel mai modern, ele sînt oricînd gata să dea o ripostă nimicitoare oricărui agresor.

Este o datorie patriotice și in-ternationalistă a fiecărui cetățean al țării noastre, tînar sau bătrîn, de a contribui prin toate efortu-urile la locul său de muncă, la îndeplinirea liniei politice a parti-dului și prin aceasta la întărirea patriei și a întregului lagăr so-cialist și la asigurarea păcii.

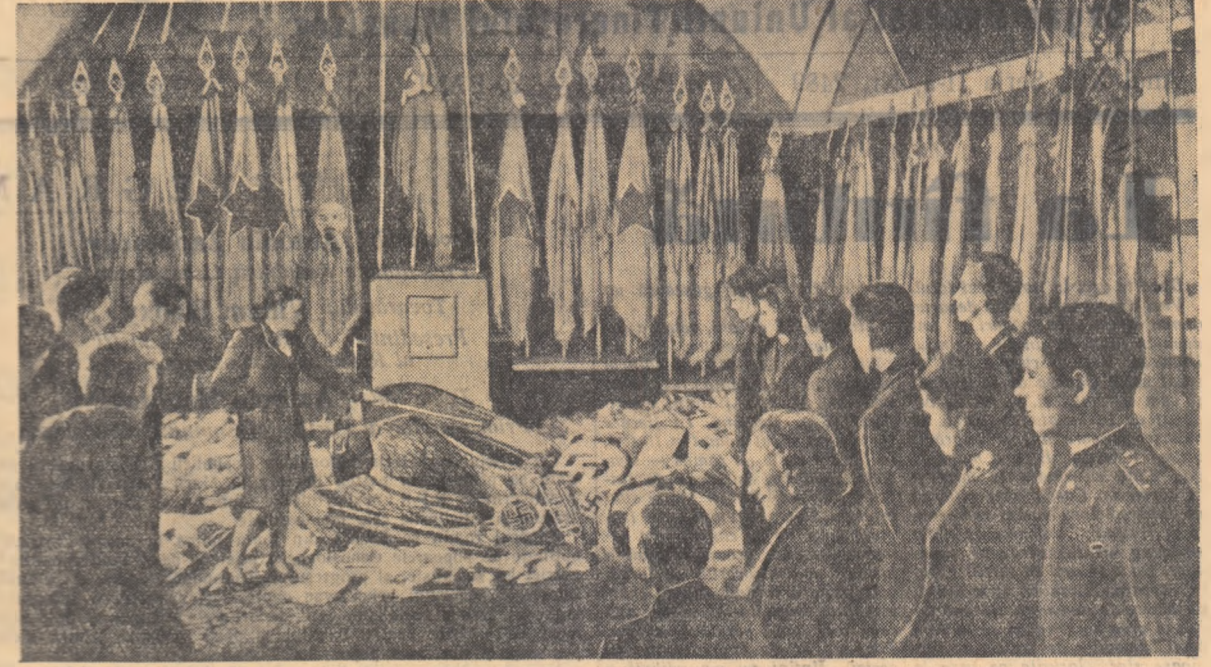
ZIUA INDEPENDENȚEI

ZIUA VICTORIEI

Atacul de la Smirdan

N. GRIGORESCU

La muzeul Armatei Sovietice

9 MAI și nu 10 MAI

Independența de Stat a României a fost proclamată la 9 mai 1877, dar nefiind seama de aceasta, timp de zeci de ani, guvernarea României burghezo-moșierești au considerat dobândirea independenței de stat a României în ziua de 10 mai, data intrării în București a lui Carol de Hohenzollern (1866) și a proclamării sale ca rege (1881). Istoria este însă implacabilă, adevărul nu poate fi mistificat. 9 mai este data cinstirii neamului, iar 10 mai este o dată, care amintește aservirea României dinastiei de Hohenzollern.

Vă redăm mai jos două documente care dovedesc în mod hotărât cum independența României a fost proclamată la 9 mai.

... D-lor deputați, nu am cea mai mică îndoielă și frică de a declara în fața reprezentanților naționali că noi sistem o națiune liberă și independentă.

... Încă odată vă declar, D-lor, în numele guvernului, că noi ne prindem ca în război cu Poarta, că legăturile noastre cu Poarta sînt rupte, că guvernul va face tot ce ca să pună în starea noastră de Stat independent și de sine stătător să fie recunoscută de Europa.

Extrase din declarațiile lui M. Kogălniceanu, ministrul de Externe al României, făcute în sesiunea extraordinară a Adunării Deputaților din 9 mai 1877.

Textul motiunii votată de Adunarea Deputaților la 9 mai 1877 privind proclamarea independenței României:

Camera, mulțumită de explicațiile guvernului asupra urmărilor ce a dat votul ei de la 29 Aprilie anul curent.

În act de război între România și Turcia, că rugarea legăturilor noastre cu Poarta și independența absolută a României au primit consecvența lor oficială.

Și, conștient de dreptatea purilor noastre, trece la ordinea zilei (aplaude prelungite).

Necerdăm nimeni cuvîntul, motiunea se pune la vot prin apel nominal și rezultatul este cel următor:

Votați 79. Abțineri 2.

PROCLAMAȚIA
cătore poporul român cu prilejul trecerii Dunării

...Românii, După două secole de slăbiciune și de înjosire națională voi astăzi ați reluat arma în mînă. Oştirile țării au trecut Dunărea!

...Intrînd în Bulgaria, noi intrăm în partea activă a unui război, pe care nu l-am dorit, nu l-am provocat, pe care cu toții am cercat să-l delatăm, dar pe care, odată fiind nevoiți a-l primi vom să-l purtam cu curajul și statornicia unui popor care are conștiința drepturilor sale, care are virtutea de a le susține.

...Doritor de a cruța țara cit se va putea mai mult de relele războiului, am căutat în tot acest interval de timp, a ne ține în defensivă.

Toate le răbdăm fiindcă sperăm că războiul izbucnit între Rusia și Turcia va ajunge la un eufrazit sfîrșit... Din nenorocire însă, războiul de dincolo de Dunăre, acest război capătă din partea musulmanilor un caracter din ce în ce mai înverșunat și mai fanatic... Bulgaria este puslîcă... războiul de exterminățiune este declarat... Nu avem dar nici un temei de a crede că mulțimii pasivității noastre... o soartă mai bună ar aștepta pe România cînd succesele statornice ar pune armatele turcești în putere de a călca pămîntul românesc!

Intru cît timp vor sta în picioare cetățile turcești de la Ada-Kale pînă la Măcin, pastrate, nu spre a împiedica trecerea de armate străine, nu spre a ține piept altor cetăți inamice, ci numai spre a bombarda orașele noastre deschise, spre a nimici comerțul internațional și local de pe marele nostru fluviu; intru cît timp un regim de umanitate și legalitate nu va fi stabilit în Bulgaria... România nu poate, nu are dreptul a se și în pace, a se crede ferită de prezente și de viitoare catastrofe! La înălțarea acestor rele care o amenință în toată ziua, în toată ocaziunea, la statornicirea în vecina Bulgaria a unei stări de lucruri reclamată de justiția și civilizațiunea modernă, are dar și România datoria de a contribui pe cît îi comporță forțele și mijloacele ei!

Aceasta îi se impune de treburile ei gloriose, de interesele cele mai sacre ale prezentului, de asigurarea viitorului său!

In sprijinul luptei

„Subsemnații învățatori din Carș, avînd în vedere că țara noastră se află astăzi în război pentru a-și asigura independența externă care i se nega de barbara Turcie... considerînd că parte din frații noștri sînt deja pe teritoriul inamicului, gîndindu-se cîte sacrificii trebuie făcute de tot căpetenul pînă la urmă pentru a-și recupera pozițiunea extraordinară, am decise... și noi din minimele noastre retribuțiuni pentru întreținerea armatei romine pentru care deschiindu-se o listă, fiecare din noi a reamănat la parte din salariul trimestrial inlie, arîndu-se totuși la suma de lei 830...”

Patru de călărași 1877

„Nu pentru cășeriri mergem noi. Noi mergem în ajutorul fraților noștri baionetîți și opresați. Amintesc trupelor că, trecînd (spre Bulgaria) noi intrăm în România, țară din timpurile cele mai vechi nouă prietenă pentru libertatea căreia s-a vărsat nu puțin sînge românesc. Sînt încredințați că acolo noi vom întîmpina aceeași ospitalitate pe care au găsit-o străbunii și părinții noștri.”

(Din proclamația adresată soldaților rapși de către comandantul lor)

Momente eroice

„Atunci ofițerii noștri au înțeles că rușii dacă voiesc să mai dea odată navală împreună. Rușii s-au învînt. Flăcările noștri văzînd că intră adevăr rușii se gîteau de navală se îmbărbătară și mai mult și acum le era cu tot dinadînsul să se mai asvîrle odată asupra redutei. Nici frîdă și nici oboseală nu mai simțeau.

„nici spaimă și griji de soarta lor. Li se infălcăre inimă...”

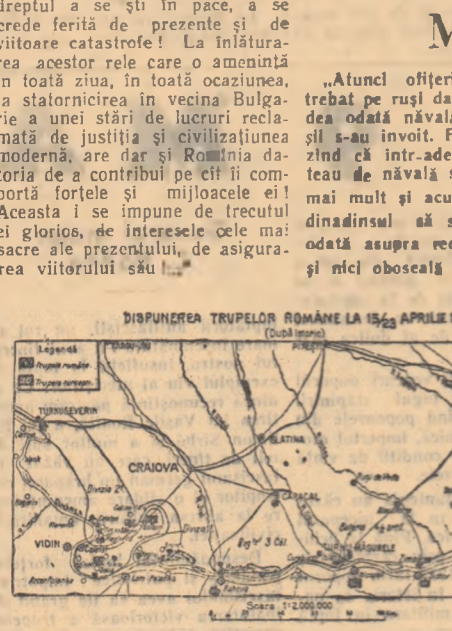
Această navală a fost scurtă și repede. Rușii săriră doadați cu românii. Noi tot de partea deservită, iar rușii deservit. Nici sunet de trombă, nici muzică, nici comandă din gură nu s-a auzit. Rușii și românii se așvîrli în depăimă țărce. De data asta pleacă înzest. Viadurii cu oșteni de linie, iar dorobanții mai mi armă la vîrbă 200 de pași.

În lăg pînă la pînă nu aglărnă pînă la pînă în lăg pînă de oșteni.

Vinătorii au sărit cu navală grabnică în pînă, iar țărce s-au dat îndărăt spre poalele redutei.

Curgea sîngele pînă prin redute și se adunase bălți pe la mijlocul ei. Măștii și rînșii zăceau anii peste alții ca frunzele toamna pe cărări și era un zgomet ca-n ziua pierii lumii!”

(GH. COSBUC, „RAZBOIUL NOSTRU PENTRU NEATĂRNAREA” Povestiri pe întregul tului-)

La a 80-a aniversare a independenței de stat

Se împlinesc astăzi 80 de ani de la proclamarea independenței de Stat a României. Pentru poporul român, care suferise peste patru secole jugul otoman, hotărîrea cea mare a ruperii legăturilor de vasalitate ale patriei sale cu Poarta, constituie un act de cea mai mare importanță istorică.

Domnia Imperiului otoman în o parte a Asiei, Africii și Europei de sud-est, s-a întemeiat pe superioritatea militară și politică a feudalității sale față de aceea a feudalității popularelor înfîlinate în aceste ținuturi. Cînd capitalismul și-a făcut apariția, feudalitatea otomană a început a se destrăma fără ca în locul ei să apară o burghezie turcă tot așa de vijtoroasă, care să-și continue dominația. Dimpotrivă, au apărut și s-au dezvoltat burgheziile prole ale popoarelor subjugate, care au căutat îndată să-și creeze piețe interne proprii.

Față de popoarele din sudul Dunării, românii avuseseră totuși o soartă mai bună. Ei putuseră să-și păstreze cele două state, Moldova și Țara Românească, vasele Porții, deși cu autonomie redusă, chiar în apăsătorul secol XVIII, cînd dominația otomană a fost mai aspră. Cu ajutorul Rusiei, cele două principate române își întăresc mult autonomia în 1829, ceea ce le-a dat posibilitatea să-și dezvolte puternic economia și cultura. Revoluția de la 1848, triumfătoare pentru trei luni în Țara Românească, a pus problema unității și independenței naționale, odată cu aceea a înălțării relațiilor feudale din agricultură. Revoluția a fost înfrîntă prin intervenția armatelor Sultanului și Țarului, dar la 1856 Congresul de la Paris s-a văzut nevoit să ia în considerare principalele revendicări ale ei, asigurînd celor două principate autonomia deplină, pe baza căreia ele s-au unit apoi într-un singur stat național, România, și s-au reorganizat pe baze capitaliste.

Congresul de la Paris, dominat de puternicele state capitaliste occidentale, Anglia și Franța, interesate în menținerea Imperiului otoman, pe a căruia înmășă pînă își plasau o bună parte din fabricatele lor, a impus însă țării noastre să nu contravieze tratatelor încheiate de Poartă cu statele străine și să continue a-și plăti această un fusament tribut în bani. Intrînd tariful vamal otoman de la 1854 nu prevedea taxe mai mari de 8% ad-valorem pentru mărfurile importate, rezulta că nici tariful vamal al României nu se putea depăși. Din această cauză, produsele întreprinderii industriale românești sufereau o puternică concurență din partea fabricatelor străine importate. Lupta pentru apărarea intereselor fabricatelor străine importate. Lupta pentru apărarea intereselor fabricatelor străine importate.

Să oprim zborul corbilor!

Dor aș putea oare să uit această clipă?

Clipa aceasta solemnă și unică de trecere de la război la pace, de la un anotimp al istoriei la altul!

...făcînd odată o tăcere adîncă și războiul. Nu se mai auzea de-a lungul fronturilor decît oboșele mormînt, a soldaților, pînă la urmă și rar ca o inimă care, în sfîrșit, se răzgîndea odîna. „Trăim! Trăim!” pînă la urmă în noaptea...

...făcînd odată o tăcere adîncă și războiul. Nu se mai auzea de-a lungul fronturilor decît oboșele mormînt, a soldaților, pînă la urmă și rar ca o inimă care, în sfîrșit, se răzgîndea odîna. „Trăim! Trăim!” pînă la urmă în noaptea...

Haralamb Zîncă

...făcînd odată o tăcere adîncă și războiul. Nu se mai auzea de-a lungul fronturilor decît oboșele mormînt, a soldaților, pînă la urmă și rar ca o inimă care, în sfîrșit, se răzgîndea odîna. „Trăim! Trăim!” pînă la urmă în noaptea...

și Speidel: „N-am fost niciodată nazist!” Cu alte cuvinte: lăsați-mă să-mi aduc contribuția la organizarea viitorului război!

In anii lui Hitler, Doenitz, în calitate sa de amiral, a văzut și fotografiat ruinele Franței, Rusiei, Poloniei. Nu odată s-a oprit în fața ruinelor de la Dachau, admirînd tehnica exterminării. Mici pașuni frîmțuroase înima „viteazului” amiral. În plăcea să citească din Bismark la lumina palidă a lampilor cu „abatjor” lucrate de Iosef Koc. Și nu o dată s-a spălat pe mîini cu săpun pregătît în lagăre din grîsime de om. Dar același Doenitz a văzut și ruinele Germaniei. În 9 mai 1945 el a participat la semnarea capitulării hitlerismului. „N-am fost nazist!” se apăra Doenitz, dar în august 1943 declara la o adunare a soldaților: „În fața Führer-ului mă simt în totdeauna mic... mic de tot... cît un ebraicic”. În în continuare, lăsa o „vitează”. Nu am nevoie de oameni inteligenți, ci de fanatici!”

Da, la 9 mai 1945, i-am văzut pe acești „fanatici” plîngînd peste cadavrele canașilor lor, i-am văzut plîngînd peste ruinele Germaniei. Plîngeau și strigau „Hitler Kaput!” „Fanatici” începuseră să gîndească.

Atunci, Doenitz și-a pus pe umeri epoleți de filozof. N-a fost nazist, ci gînditor. În această nouă funcție „socială” el lansează noi „maxime”: „În fața americanilor mă simt mic... mic de tot... cît un cîrăcior!”

Doenitz nu e un bătrîn umil, ci un prusac plin de oase revansarde. Lăsat prea mult în libertate, acest amiral-cîrăcior ar putea fi tentat oricînd să toxpeze Europa.

La 9 mai 1945, am văzut înșind dintr-un bordel săpat în pămînt, o nemioacă, Femeia în brațe un prunc. Pruncul întindea mîinile spre soare, în vreme ce mama îl îmbrăbăta: „Trăim! Soarele e al tău, Hans!”

Au trecut de atunci doisprezece ani.

Corbii militarismului prusac au început să bată din aripi... să se rotească deasupra vieții... să aducă-mele carneea Hitler Germaniei.

Să oprim zborul nebunesc al corbilor!

Intuneca bolta senină prin zborul lor negru, îndoliat.

Atunci, în Germania occidentală, tinerii care la 9 Mai 1945 erau doar cîrca de opt ani și care au cunoscut jocul de-a „o-ajă acuse-lea” printre ruini, sînt chemați să îmbrace uniforma noului Wehrmacht. Li cheamă sub arme vestitul criminal de război Kesselring. Aceiași corb care, în 1940, în fața unei școli speciale de aviațori, croncănea:

„Atunci cînd veți zbura deasupra orașelor și ogănelele inamicului trebuie să înbușii în voi orice sentimente omenești, trebuie să vă spînez: acești oameni nu sînt ființe omenești, deocare sînt germani. Pentru aviația germană nu există așa numite obiective nemilitare și nici poriri sufletiești. Țările inamice trebuie rase de pe fața pămîntului și orice împotrivire trebuie înbușită!”

După 9 Mai 1945, Kesselring a scăpat de la judecata cea mare a popoarelor. L-au scăpat băteii lui Haouer. „Șoimii” lui Kesselring au erut să radă de pe fața pămîntului Anglia, iar astăzi lorzi englezi se pleacă respectuoși în fața singerosului prusac. „Șoimii” lui Kesselring au încercat să radă Franța de pe suprafața pămîntului, iar astăzi „socialiștii” lui Guy Mollet se pleacă slugarnici în fața junkerului.

Kesselring s-a bătrîn. Mîine ori poimîne își va da sufletul. Dar el, de pe acum ar orea să trăgă în nobila sa groapă întreaga Germanie.

Doisprezece ani au trecut!

Un alt corb, trezit la viață de dolarii americani, a prins să bată din aripi. E vorba de fostul amiral hitlerist Doenitz. El își revandă dreptul de a organiza marina noului Wehrmacht, croncănînd ca:

„Dacă vrem să tragem foloase de pe urma experienței, este necesar să recunoaștem, mai întîi, că național-socialismul și tot ce s-a

Doi complici ai lui Hitler

Amiralul Canaris, șeful contraspionajului nazist și generalul Rommel au ajuns pînă la urmă... eroi de cinema.

Să nu credeți însă cumva că în postura lor adevărată de călăi cîi... metamorfozați.

Asiilei, Canaris și prezentat cu cadavre pe ecranele din Occident, în filmul ce-i poartă numele, ca o persoană plină de umanitate (tristă comedie), ca un inamic al violenței, ca un luptător pentru pace (!!!).

În același chip e glorificat și celălalt complic al lui Hitler, în filmul „Rommel, vulpea deșertului”.

Cei ce se ocupă azi cu glorificarea nazistilor se înșeală însă amarnic dacă își închipuie că victimele nu-și recunosc călăii!

La a 80-a aniversare a independenței de stat

conf. univ. Vasile Maclu

de lupta întregului popor român pentru libertate națională și socială, masele țărănești, care formau majoritatea zdrobitoare a populației, sperînd că odată cu sfîrșirea dependenței țării față de Imperiul otoman ele vor avea posibilitatea să crească noi poziții economice și politice.

România nu avea o armată numeroasă și bine echipată. Lipsseau aproape cu totul fabricile de armament și muniții, iar importul armelor și munițiilor din țările vestice fînțpina mari greutăți, atîd din cauza opunerii Austro-Ungariei și Porții, cît și din cauza prețului lor urcat. Stăpîna peste un imens imperiu, Poarta își crease o mare armată echipată cu armamentul cel mai modern. Cunoscut superioritatea militară a turcilor, guvernarea romîni și-au dat seama că nu vor putea obține independența țării numai prin forța armelor proprii. Moșierii conservatori și liberali, care exportau produse agricole în Europa centrală și vestică, unde se loveau de concurența produselor similare ruse, sperau să ajungă la independență prin interesarea capitaliștilor occidentali în economia României, în timp ce burghezia lovită de concurența fabricatelor străine căuta cît mai neîntîrziat să ajungă la independență, fie pe calea colaborării cu popoarele subjugate de Poartă, fie chiar în înțelegere cu Rusia.

În vara anului 1875 în două provincii turcești, Hertegovina și Bosnia, s-au răscolit țărării sîrbi, iar în primăvara anului 1876 s-au răscolit și bulgarii. Înfrîngerea răscoalelor prin mijlocul barbare a indignat opinia publică europeană și a determinat Rusia să pormescă din nou război contra Porții. Neputînd obține de la aceasta în 1876 recunoașterea independenței țării față de Imperiul otoman, guvernul român a făcut la Livadia în octombrie 1876 o înțelegere cu Rusia pentru colaborare împotriva Imperiului otoman. La 4 aprilie 1877, M. Kogălniceanu, ministrul Afacerilor Externe, a semnat la București convenția cu Rusia prin care armatele ruse puteau trece pe teritoriul român, Rusia angajîndu-se să respecte drepturile politice și integritatea teritoriului României.

Dîndu-și seama că România a trecut de partea Rusiei, turcii au început să bombardeze orașele românești de la Dunăre. Ca răspuns, tunurile romînești de la Calafat au bombardat la 26 aprilie cetatea Vidin. Sub presiunea opiniei publice, condusă de

gruparea radicală în frunte cu C.A. Rosetti, Adunarea deputaților a proclamat la 29 aprilie 1877 starea de război cu Poarta, iar la 9 mai, independența de stat a României. Anglia se arăta potrivnică, iar celelalte puteri atlantice s-au pronunțat pînă la încheierea păcii. Participarea României la război devenea deci o necesitate pentru recunoașterea independenței proclamate.

La 29 aprilie 1877, armata romînă își terminase mobilizarea, atîngînd 50.000 ostași cu 180 tunuri. Încă de la 12 aprilie Rusia declarase război Turciei și armatele ei începuseră să se concen treze pe Dunăre la adăpostul armatei romine, care împiedica pe turci de a muta teatrul războiului la nordul fluviului. Concentrată în Oltenia de sud, după sosirea armatelor ruse, armata activă romînă făcea presiuni asupra armatelor turcești din regiunea Vidin-Rahova-Nicopol, ajutînd astfel pe ruși să treacă Dunărea și să ia ofensivă către Balcani. Puternica rezistență a lui Osman-Pașa la Plevna a făcut necesară trecerea a trei divizii romine în sudul Dunării, care au cooperat cu armata rusă la asaltul de la 30 august 1877 și apoi la asedierea și cucerirea Plevnei. După căderea acesteia, la 28 noiembrie 1877, turcii demoralizați au fost înfrînti repede, prin ofensiva puternică a armatelor ruse dincolo de Balcani și a armatei romine în vestul Bulgariei.

Învinsă, Poarta a semnat la 18 februarie (3 martie st. n.) 1878 tratatul de la San Stefano, prin care prevedea, între altele, independența României. Austro-Ungaria și Anglia, sprijinite de Germania, au cerut însă convocarea unui congres al puterilor semnatare ale tratatului de la Paris în 1856 pentru alcătuirea unui alt tratat. Congresul, ținut la Berlin, s-a terminat prin semnarea unui tratat, la 1 (13) iulie 1878, care recunoștea independența României.

Prin eroismul ostașilor săi, care au luptat alături de ostașii Rusiei pentru a înfrînge pe turci, România devenea un stat suveran. Burghezia a înșelat însă așteptările maselor producătoare. Țărănimia care făcuse cele mai mari jertfe, n-a primit pămîntul de care avea nevoie pentru a-și îmbunătăți traiul, nici egalitatea politică, din care cauză s-a văzut nevoită să treacă la răscoală. Lupta pentru progres, părăsînd de burghezie, a fost preluată de masa muncitoare, care, după răsturnarea dictaturii fasciste, a înălțat de la putere burghezia și moșierimea și a început să construiască societatea socialistă, fără exploatați și exploatați.

„Divinitate” și crimă

Au trecut doisprezece ani și un alt corb a prins să rotească deasupra Germaniei. Numele său este Gerlach. Urînd pînă la Speidel și Doenitz, acest fost ofițer de stat major s-a dedicat ei el, după 9 mai 1945, „studiiu inalte”, pasiionandu-se după... teologie! Pe lîngă forța armelor, fostul nazist se interesează acum și de forța „divinității”. Cu gîndul la dumnezeu, Gerlach — acest criminal de război rămas neșpînzurat — a elaborat „Bazele etice ale unei noi armate”. Cît de „etice” sînt aceste baze, vom înțelege lesne din următorul citat:

„Dacă vrem să tragem foloase de pe urma experienței, este necesar să recunoaștem, mai întîi, că național-socialismul și tot ce s-a

întîmplat în timpul celui de-al treilea Reich constituie o parte integrantă din istoria Germaniei. Nu asumăm că pentru mine tot ceea ce provine din epoca celui de-al treilea Reich nu constituie o greșeală detestabilă!”

E clar, intrînd în legătură directe cu „divinitatea”, Gerlach a obținut amnistie generală pentru toate greșelile și crimele celui de-al treilea Reich. Cît cinism! Cîtă halucinație aruncată omenirii, civilizației, morților de pratindeți.

După Gerlach, războiul ar putea să înceapă. Pe lîngă armament atomic, de proveniență americană, noul Wehrmacht ar avea și dezvoltarea „divinității”, obținută prin truda „teologului” Gerlach.

